

ק"פ 67750/05/19 - שי גלעד נגד עמוס בן אליהו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 67750-05-19 גלעד נ' בן אליהו

לפני כבוד השופטת דנה אמיר

הקובל:
נגד

שי גלעד

הנאשם:
עמוס בן אליהו

נוכחים:

הקובל

ב"כ הנאשם - עו"ד אהרן פרקש

הנאשם

החלטה

החלטה זו ניתנת בהמשך לעתירת הנאשם לביטול הקובלנה מטעמי הגנה מן הצדק. לאחר סקירת טענות הצדדים ומהנימוקים אשר יפורטו, מצאתי לקבל את הבקשה ואני מורה על ביטולה של הקובלנה.

כתב הקובלנה

1. כנגד הנאשם הוגשה קובלנה פלילית המייחסת לו עבירה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**"). על פי הנטען בקובלנה, הקובל הוא עורך דין המתמחה בדיני תעבורה, בעל משרד עורכי דין הפועל בתחום כ-30 שנים. ביום 20.4.2018, בקמפיין שיווקי ברשת הפייסבוק שערך הקובל במסגרת מקצועו כעורך דין, פרסם הנאשם בפייסבוק תגובה לקמפיין בזה הלשון: "**עורך דין שקרן רמאי וגנב לא להתקרב האיש נוכל**" (להלן: "**הפרסום הראשון**"). משהבחין הקובל בפרסום, מחק אותו ואולם הנאשם לא הסתפק בכך, ופרסם באותו היום

פרסום נוסף שלשוננו "עורך דין גנב ונוכל לא להתקרב" (להלן: "הפרסום השני"). נטען כי במעשיו האמורים פרסם הנאשם לשון הרע בכוונה לפגוע, לשני בני אדם או יותר זולת הקובל. בחלק הכללי לקובלנה נטען כי דברי לשון הרע נכתבו והופצו על ידי הנאשם ברוע ובזדון, מתוך כוונה ומטרה לפגוע בשמו הטוב של הקובל, להשפילו ולבזות אותו וכן לפגוע בו בעסקו, במשלח ידו ובמקצועו, תוך ניצול רשת האינטרנט ותפוצתה הרחבה.

תמצית טיעוני הצדדים

2. **בפי הנאשם** טענות מקדמיות אשר פורטו בבקשה הכתובה אשר הגיש בא כוחו ביום 12.2.20. עתירתו היא כי אורה על ביטול הקובלנה מטעמי הגנה מן הצדק. תמצית טענות הנאשם הן כי הליך אזרחי בגין אותן העובדות התנהל והוכרע על דרך הפשרה בהסכמת הצדדים לסילוק סופי של המחלוקות מושא אותו התיק, ומשכך מושתק הקובל מלפנות בהליך הקובלנה רק חודשיים לאחר מכן; בנוסף, כי לאור הליכים אזרחיים אחרים בין הצדדים וההכרעה שניתנה בהם קיים חשש שהמניע להגשת הקובלנה הוא אישי והגשתה נובעת מרגשי נקם, תסכול והטרדה מצד הקובל; כמו כן טען כי כתב הקובלנה אינו מתאר מקרה חריג וחמור המצדיק נקיטת הליך פלילי בגין לשון הרע.

3. בגוף הטענות פירט ב"כ הנאשם את הרקע וההיכרות בין הצדדים, אשר לטענתו נתנו שירותים הדדיים האחד לשני, כשהקובל שכר את שירותי הנאשם כחשמלאי, והנאשם נעזר בקובל כעורך דין לענייני תעבורה. לטענתו, בין הצדדים התגלע סכסוך אזרחי ובבקשה פורטו הליכים משפטיים אזרחיים שהתנהלו ביניהם, (ת"א (ת"א) 31655-01-17 ות"א (ת"א) 44762-03-17). טענת הנאשם היא כי הקובל ביקש להתחמק מתשלום עבור שירותים מקצועיים שהעניק לו הנאשם ועל כן כתב את המשפטים המיוחסים לנאשם בכתב הקובלנה.

4. **לטענת הקובל** בקשת ההגנה אינה מעלה טענות מקדמיות הנופלות בגדר איזה מהחלופות הקבועות בסעיף 149 לחסד"פ ואף אינה עונה לדרישות המבחן התלת שלבי שנקבע **בהלכת בורוביץ** (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' **בורוביץ** פ"ד נט(6) 776) בעניין הגנה מן הצדק. לטענתו, אף הרקע העובדתי שהציג הנאשם מסולף וחלקי וכך גם טענתו ביחס לסיבה בגינה כתב את הדברים המיוחסים לו בקובלנה. הקובל הפנה להליכים משפטיים אזרחיים נוספים וטען כנגד התנהלות הנאשם במסגרתם. בנוסף הדגיש כי עניינו של הסכסוך בינו לבין הנאשם נגע לשירותי עבודות חשמל שביצע הנאשם בביתו, ודברי הנאשם כמפורט בקובלנה נגעו לעיסוקו המקצועי של הקובל כעורך דין. הקובל חלק על טענות ב"כ הנאשם להיות מושתק מהגשת הקובלנה והפנה למכתבו מיום 2.8.2018 לנאשם שם הדגיש כי הוא שומר על זכותו להגיש קובלנה פרטית בנפרד מהליך אזרחי (נספח ג'). בנוסף ציין כי הגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם ביום 25.4.2018 וכי לאחר שהודע לו כי מדיניות המשטרה היא שלא להגיש כתבי אישום, פנה ליועצת המשפטית של המחוז במשטרה ונענה כי כתבי אישום מוגשים במקרים בהם קיים אינטרס ציבורי מיוחד ומובהק, שאינו קיים במקרה זה, וכי עומדת בפניו הזכות למימוש סעדים במסגרת קובלנה פלילית ותובענה אזרחית. הקובל אף ציין בדיון מיום 22.10.2020 כי לא הגיש ערר על ההחלטה שלא לחקור את תלונתו משום שנאמר לו כי לא קיימת עבירה פלילית במקרה זה. עוד טען כי מקרה זה אינו נופל בגדר המקרים בהם יעכב היועץ המשפטי לממשלה הליכים בהתבסס על הנחייה מס' 4.3030.

5. אשר להשתק הנטען מהגשת הקובלנה הפנה לחוק איסור לשון הרע לפיו פרסום לשון הרע יכול להוות עבירה פלילית ועוולה אזרחית גם יחד. לטענתו, לא ניתנה לבית המשפט בהליך האזרחי סמכות לסיים את כל המחלוקות בין הצדדים, ואף לא את המחלוקת בגינה הוגשה הקובלנה, והפנה לכך שעל פי פסק דינו קבע בית המשפט כי כל צד שומר על טענותיו. לטענת הקובל לפי לשון סעיף 79א לחוק בתי המשפט הדין בהליך אזרחי מוסמך לפסוק בעניין שלפניו והוא ההליך האזרחי בלבד, ומעיון בפסק הדין עולה כי הוא רלבנטי רק למחלוקת "מושא תיק זה", היינו ההליך האזרחי. לטענתו, בהעדר קביעה מפורשת בפסק הדין הוא אינו מנוע מהגשת הקובלנה. עוד טען כי

ליועץ המשפטי לממשלה סמכות ליטול את המושכות מהקובל ולנהל את ההליך, ולא יתכן כי לצדדים אפשרות להתנות סמכות זו.

6. **בתשובתו לתגובת הקובל הוסיף ב"כ הנאשם** כי במכתב סגירת התיק במשטרה אליו הפנה הקובל נכתב שאין במעשה משום עבירה פלילית וגם בשל כך היה הקובל מנוע מהגשת הקובלנה, משעל פי פסיקת בית המשפט העליון אין לאפשר הגשת קובלנה פרטית כאשר רשויות התביעה הגיעו לכלל מסקנה שראוי לסגור את התיק. בהקשר זה הפנה לכך שהקובל אף לא ערער על סגירת התיק שנפתח במשטרה בעקבות תלונתו.

7. בדיון ביום 22.10.2020 השלימו הצדדים טיעוניהם בעל פה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

8. מוסד הקובלנה הפלילית הוא חריג לכלל לפיו במשפט הפלילי המאשימה היא המדינה המיוצגת בידי תובע. סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע: "**על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט**". מרבית העבירות המנויות בתוספת השנייה הן בעלות אופי של סכסוך פרטי בין פוגע לנפגע, שדרגת חומרתן אינה מהגבוהות. עם זאת נקבע כי על הליך הקובלנה לשקף אינטרס ציבורי ראוי (ע"פ 2124/91 רון נ' כור תעשיות בע"מ ואח' (19.10.1993)).

9. הקושי האינהרנטי לצד הליך הקובלנה הפלילית הפרטית, בו מוגש הליך פלילי על ידי גורם פרטי ללא פיקוח ובקרה של התביעה הכללית, הוא בכך שההליך עלול להיות נגוע באינטרס אישי ולנבוע מרגשות נקם. קושי זה לא נעלם מעיני המחוקק אשר בחן את ביטול ההליך. ביום 10.2.2016 הונחה הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 74) (ביטול קובלנה) תשע"ו - 2016, המבוססת על המלצות וועדה מקצועית בראשות כב' השופט אליהו מצא, לביטול מוסד הקובלנה הפרטית. בהקשר זה ראו גם את דברי כב' הנשיאה (דאז) השופטת נאור ברע"פ 1955/12 נמרי נ' בנימיני (9.5.2013) (להלן: "**עניין נמרי**"):

"נדגיש: כשמוגש כתב אישום על ידי המדינה נשקלות כל נסיבות העניין. מותר למדינה להביא בחשבון בהחלטתה גם שיקולים כמו מידת אשמו של המתלונן, והאם הוא עצמו פגע במי שהוא מבקש שיוגש נגדו כתב אישום. אחד מחסרונותיה הרבים של הקובלנה הפלילית הפרטית הוא היעדר שיקול דעת כזה

לאחרונה הוגשה הצעת חוק לבטל את מוסד הקובלנה הפרטית (ראו הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 67) (ביטול קובלנה), התשע"א-2011, ה"ח 615). דברי ההסבר להצעת החוק מבהירים היטב את הרקע להצעה. על יסוד ניסיוני - ובעיקר ניסיוני השיפוטי כשופטת שלום - אני רואה בברכה את הצעת החוק האמורה".

לצד האמור, ראו גם את דברי בית המשפט ברע"פ 10857/08 אבו סוכון נ' מדינת ישראל (20.8.2009) כפי שהפנה הקובל, באשר ליתרונות הקובלנה הפרטית.

10. בפסיקה הוזכרה שוב לאחרונה חשיבות קיומו של אינטרס ציבורי מסוים בהליך הקובלנה הפרטית, תוך שצוין כי חשיבות קיום אינטרס ציבורי מציב סטנדרט לפיו קובלנה שאין בצידה אינטרס ציבורי מהווה ניצול לרעה של ההליך הפלילי (עקפ (י-ם) 32895-12-19 אלעזר מור נ' אסתר בן חמו (19.7.2020)). בכל הנוגע ללשון הרע, על

פי פסיקת בית המשפט העליון, על השימוש בסנקציות פליליות להיעשות במשורה מקום בו קיימת חלופה אזרחית אחרת. כך, לדברי בית המשפט העליון ברע"פ 9818/01 **ביטון ואח' נ' סולטן ואח'**, פ"ד נט(6):

"אמת, שני המקרים שבאו לפנינו, וכמוהם רבות מן הפרשות הקודמות שבהן עוצבה עבירת לשון הרע, מקורם בקובלנות פליליות. הליך זה אמנם נושא מאפיינים של התדיינות אזרחית [...], אך אין לשכוח שתכליתו הטלת אחריות פלילית בגין ביטוי פומבי. זהו כלי חמור ורציני, וכך יש להתייחס אליו. לא בכדי מגלה המשפט המשווה נטייה גוברת לצמצום הסנקציה הפלילית בגין לשון הרע, כאשר עיקר ההתדיינות בעניין זה מתנהלת במישור האזרחי תוך מתן אפשרות לפסוק פיצויים לדוגמה [...]. ככלל, לא נועד ההליך הפלילי ליישוב יריבויות אישיות או לריצוי רגשי נקם".

11. גם הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1107 - **"חקירה והעמדה לדין בעבירה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965"**, מלמדת על גישה דומה לפיה עיקר השימוש בכלי של איסור לשון הרע ייעשה באמצעות המשפט האזרחי, והגשת כתב אישום תיעשה במקרים חריגים, בהם קיים אינטרס ציבורי מיוחד החורג מגדרו של הנפגע הישיר מהפרסום. הנחיה זו קובעת כי על התביעה לנהוג בריסון עצמי בעת הגשת כתב אישום בגין עבירה לפי חוק איסור לשון הרע, נוכח חשיבות עקרון חופש הביטוי, ואף קובעת כי נדרש אישור דרגים בכירים בפרקליטות על מנת לפתוח בחקירה פלילית בגין עבירה זו.

12. אשר לטענה לביטול כתב האישום במקרה דנן, כבכל הליך פלילי, גם כאשר המדובר בקובלנה פלילית, בהתאם לסעיף 149(10) וסעיף 150 לחסד"פ, רשאי בית המשפט לבטל אישום אם השתכנע כי **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

13. בחקיקת סעיף 149(10) לחסד"פ קיים עיגון חלקי של ההלכות שנקבעו בעניין הגנה מן הצדק עוד טרם חקיקתו. על פי קביעת בית המשפט העליון, גם לאחר חקיקת הסעיף ממשיך לחול המבחן התלת שלבי לתחולת ההגנה מן הצדק אשר נקבע בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** פ"ד נט(6) 776, 807 (להלן: **"הלכת בורוביץ"**). על פי המבחן התלת שלבי, בעת בחינת תחולתה של הגנה מן הצדק, יש ראשית לזהות את הפגמים שנפלו ולעמוד על עוצמתם. בשלב השני יש לבחון האם קיימת פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות בניהולו של ההליך, תוך איזון בין האינטרסים השונים ובין היתר, חומרת העבירות, עוצמתן של הראיות, נסיבות הנאשם וקורבן העבירות, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, הפגיעה בזכויותיו של הנאשם והנסיבות לגרימתה, והשאלה אם פעלה הרשות בזדון או בתום לב ומידת אשמה. השלב השלישי עניינו במלאכת האיזונים בין האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך לאור האינטרס הציבורי לצדו במקרה הקונקרטי הנמצא בפני בית המשפט, לבין האינטרסים השוללים המשכו בנסיבותיו. על פי הלכת בורוביץ **"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא מטעמים חריגים"**.

14. לאורך השנים, בעקבות חקיקת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי נחלש הדגש על הפגמים בפעולת הרשויות שבהם מתמקד השלב הראשון במבחן שנקבע בהלכת בורוביץ, והתחזק הדגש הנוגע לפגיעה בהגינות ההליך (רע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.2018)).

15. בעק"פ (מרכז) 53255-06-16 **מצליח נגד שפירא** (30.04.2017) אישר בית המשפט המחוזי ביטול קובלנה פלילית פרטית מחמת הגנה מן הצדק, בשל ספק בדבר המניעים שבבסיס הגשת הקובלנה, ובשל כך שלקובלים קיימת חלופה ראויה יותר מאשר ניהול הליך הקובלנה. הובהר שהגם שהעבירות שבגין ניתן להגיש קובלנה פלילית

נושאות סממנים של סכסוך אזרחי, עדיין חייב הליך זה לשקף אינטרס ציבורי ראוי. עוד צוין, כי בית המשפט העליון ראה ברכה בהצעת החוק לביטול מוסד הקובלנה הפלילית, לאור החלופות העומדות בפני מי שרואה עצמו נפגע ממעשיו של אחר ולאור החשש שמניעי הקובל פסולים ושהקובלנה משמשת לנקמות אישית.

מן הכלל אל הפרט

16. בחנתי את עתירת ההגנה לביטול כתב הקובלנה מטעמי הגנה מן הצדק ואת עמדת הקובל בראי הכללים וההלכות שפורטו לעיל. בעת בחינת הטענות נתתי דעתי למבחן התלת שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ, במסגרתו בחנתי את ההתנהלות ונתתי דגש לסוגיית הגינות ההליך כפי שנקבע **בעניין ורדי**. בנוסף, בחנתי את חומרת העבירות הנטענות תוך שאף נתתי דעתי לכך שהנאשם אינו מכחיש את כתיבת המיוחס לו בכתב הקובלנה. בסופה של בחינה, ואף לאור העדרו של אינטרס ציבורי ממשי בבסיס הקובלנה, באתי לכלל מסקנה כי יש בהותרת ההליך על כנו כדי להביא לפגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגינות המשפטית, כך שיש להורות על ביטול הקובלנה מטעמי הגנה מן הצדק. להלן יפורטו נימוקי.

17. בטיעוניהם הפנוהצדדים לתביעה האזרחית לפי חוק איסור לשון הרע שהגיש הקובל כנגד הנאשם במסגרת תא"מ (ת"א) 60758-08-18 **גלעד נ' בן אליהו** (להלן: "**התביעה האזרחית לפי חוק איסור לשון הרע**") בגין כתיבת אותם הדברים על ידי הנאשם. על פי פסק הדין באותו ההליך, אשר ניתן ביום 31.3.2019, בהתאם להסכמת הצדדים ומכוח סמכות בית המשפט לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**"), קבע בית המשפט "**לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה, ומבלי להודות בכל טענה, ישלם הנתבע לתובע סך כולל של 9,500 ₪**...". על פסק דין זה, ובכלל זאת על כך שהמפורט בו מביא "**לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה**" לא הוגש ערעור על ידי מי מהצדדים.

18. אמנם כידוע אין מניעה להגיש קובלנה פלילית בגין עבירה על חוק איסור לשון הרע גם מקום בו הוגשה תביעה אזרחית בגין אותם המעשים (ק"פ (ת"א) 21216-08-16 **אהרונוביץ' נ' זמיר** (27.1.2019)), ואף לא מוטלת על קובל חובה להעדיף את ההליך האזרחי על פני ההליך הפלילי. יחד עם זאת, במקרה זה, על פי פסק הדין החלט, הסכמת הצדדים הייתה להביא, על דרך הפשרה, "**לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה**", שהן אותן המחלוקות מושא הקובלנה.

19. נתתי דעתי לטענות הקובל וביניהן כי כוונתו בהסכמה לפסיקה לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט לא הייתה כי תחסם דרכו מהגשת קובלנה פלילית, אך חשוב להבהיר כי פסק הדין ברור ומפנה להסכמות הצדדים, והקובל לא פעל בדרך של ערעור עליו או כדי להבהיר כי ברצונו לשמור על הזכות להגיש קובלנה. לא די בהפניית הקובל למכתבו מיום 2.8.2018 בסעיף 8 (נספח ב' לתגובת הקובל לטענות המקדמיות) שם טען כי הוא שומר על זכותו להגיש קובלנה פרטית, שכן מכתב זה נכתב עוד טרם הגשת התביעה האזרחית בגין לשון הרע, ובפרט טרם ההסכמות שהביאו למתן פסק הדין (מועד ההסכמות על פי פסק הדין 28.3.2019). בנסיבות אלה, לאור ההסכמות ופסק הדין אשר ניתן בתביעה האזרחית בגין לשון הרע חודשיים לפני הגשת הקובלנה דנן, יש בהגשת הקובלנה וניהולה כדי להביא לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות המשפטית (ראו גם **עניין ורדי** המפורט לעיל באשר למעבר הדגש כיום מפגמים בהתנהלות לפגיעה בהגינות ההליך).

20. איני נדרשת לטענות הקובל בשאלת סמכות הצדדים להתנות בהסכמות על הגשת קובלנה פלילית, לאור העובדה שיש בכך כדי להגביל את סמכויות היועץ המשפטי לממשלה שרשאי להצטרף לקובלנה במקרים מתאימים. כאמור, הסכמת הצדדים בפסק הדין בתביעה האזרחית בגין לשון הרע ברורה ועניינה "**לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה**" (ואף בהבחנה מסיום סופי ומוחלט של תיק זה בלבד). בנסיבות אלה, בין אם המדובר

בהסכמה אשר מביאה לחסימת האפשרות להגשת קובלנה פלילית ובין אם לאו, ובין אם ניתן או נכון להתנות על אפשרות הגשת קובלנה פלילית או לאו, כך פעלו הצדדים הלכה למעשה במקרה זה.

21. במאמר מוסגר יצוין כי ממילא במקרה זה לא ביקש היועץ המשפטי לממשלה להצטרף להליך, ומשטרת ישראל אף הביעה עמדתה זמן רב לפני הגשת הקובלנה הפלילית, ביום 6.6.2018, כי אין בתלונה שהוגשה אליה על ידי הקובל אף כדי להצדיק חקירה פלילית, בהעדר אינטרס ציבורי מיוחד ומובהק כנדרש בסוג זה של מקרים (נספח ז' לתגובת הקובל לטענות המקדמיות). לדברי הקובל עצמו בדיון ביום 22.10.2020 נאמר לו באותו הזמן על ידי המשטרה שאין עבירה פלילית (ש' 33 עמ' 13 לפרו').

22. בנוסף, בנסיבות המתוארות, בהגשת הקובלנה הפלילית רק לאחר פסק הדין בתביעה האזרחית בגין לשון הרע יש אף כדי להביא לתחושה וחשש כי קובלנה זו הוגשה אך מתוך תחושות של אכזבה, תסכול ונקמנות מצד הקובל. בהקשר זה יש אף לתת את הדעת לטענת הנאשם לפיה הקובלנה הוגשה כשבועיים בלבד לאחר שאף נדחתה תביעה אזרחית של הקובל כנגד תאגיד בבעלות הנאשם, בעוד שתביעת הנאשם התקבלה בחלקה (ת"א (ת"א) 31655-01-17, 44762-03-17 (תביעת הנאשם והתביעה שכנגד שהגיש הקובל (נספח א' לטענות המקדמיות)). על פסק דין זה אף הגיש הקובל ערעור. בהקשר זה יש לזכור כי הקושי האינהרנטי שלצד הליך הקובלנה הוא בעצם הגשתו על ידי גורם פרטי, ללא פיקוח ובקרה של התביעה הכללית.

23. שקלתי גם את סוג העבירות המיוחסות לנאשם ואת העובדה שהנאשם אישר את כתיבת הדברים (הגם שטוען כי קיימת סיבה לכתיבתם). יש לתת את הדעת לכך שהפסיקה אשר צוטטה לעיל בקשר ללשון הרע מדגימה כי שימוש בסנקציות פליליות בקשר ללשון הרע צריכה להיעשות במשורה, גם כאשר עסקינן בקובלנה פרטית, וכי קיימת נטייה לצמצום הסנקציה הפלילית תוך שצוין שההליך הפלילי לא נועד לישוב יריבויות אישיות או תחושות נקם (**עניין ביטון נ' סולטן**). במקרה דנן הקובל לא טען, וממילא לא ביסס, קיומו של אינטרס ציבורי מיוחד לבירור הקובלנה החורג מעניינו האישי מול הנאשם. נזכיר כי כמפורט לעיל, משטרת ישראל הביעה עמדתה עוד במכתבה מיום 6.6.2018 לפיה אין בנסיבות המקרה הנדון אינטרס ציבורי מיוחד ומובהק המצדיק ביצועה של חקירה פלילית, והפנתה את הקובל להליך של קובלנה פלילית ותובענה אזרחית. הקובל לא חלק על כך ולא הגיש ערר כפי זכותו לפי סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

24. לאור כלל המפורט לעיל, מסקנתי היא כי בנסיבות המקרה דנן האינטרסים השוללים את המשכו של ההליך, בדמות הפגיעה הברורה והחריפה בתחושת הצדק וההגינות המשפטית גוברים על האינטרסים המצדיקים המשכו - כך שיש להורות על ביטולו. אבהיר כי בחנתי האם ניתן לרפא את הפגיעה באמצעים מתונים יותר מאשר ביטול הקובלנה, כשעל פי הלכת בורוביץ ביטול ההליך הוא מהלך קיצוני שבית המשפט נזקק לו רק מטעמים חריגים, אך מצאתי כי מקרה זה הוא אכן מבין אותם החריגים המצדיקים את קבלת הטענה וביטול הקובלנה.

25. סוף דבר, אני מורה על ביטול הקובלנה מטעמי הגנה מן הצדק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"א, 30 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.

